8. Kogemata rõõm ja juhtund õn.

Meie õnnis Keiser Aleksander I. sõitis kord Prantsuse maal Brüsseli linnast Pariisi linna. Üks sealt talupois, kes sõitjaid keiserlikud saatjad eht kaasas olejad arwas olewat, astus salaja ühe tõlla taka peale. Kui Aleksander seda nägi, käskis ta kinni pidada ja küsis oma wäikest seltsi meest, miks pärast taka peale hüppand. „Ärge pange mite pahaks, auus härra", ütles ta, „ma tahan ruttu Seedani linna minna, et Wene maa keisert Aleksandert näha saaks." — „Ja miks sa tahad teda näha saada?" — „Sest minu wanemad on temast mulle palju head rääkinud, et tema Prantsusi wäga armastada; selle pärast tahan mina hea meelega, teda kord ka näha saada," wastas terane pois. „Wäga õige, armas laps", ütles Aleksander, „sina nääd teda üsna praegu oma ees olewat; mina olen see keiser Aleksander!"

Nüüd ehmatas pois ära, palus kartuse pärast kogeldades enne armu, kui maha tahtis astuda, et jala oma teed edasi käia. Aga keiser käskis teda seisma jääda ja ütles: „Ole aga peal, meie sõidame ühes koos sinna!"

Kui naad linna saiwad, kutsus keiser teda oma ete. Pois tuli ja keiser küsis temalt, kas ta mite ka Wene maale tahaks tulla. „Wäga hea meelega," wastas pois mõistlikult, „kui minu wanemad aga seda lubawad." „Hea kül!" ütles keiser, „et meie teine teisega oleme kord tutwaks saanud, tahan ma sinu eest muretseda ja sind õnnelikuks teha."

Teisel päewal sõitis pois, kui ta isa sest asjast teadust saand ja sets hea meelega luba annud, keisri saatjatega ühes edasi ja wiimaks Wene maale. Kus ja kes ta nüüd peaks olema, on mul teadmata.

Nii oli selle poisi õn,
Kes praegu eht suur kuulus on.
Sel wiisil ärge wõtke ka
Nüüd omal õnne otsida.

---

9. Poegade armastus ema wasta.

Jaapani maal üks lesk naene oma kolme pojaga elas wäga suures waesuses; poistel see kord nõnda palju tööd ei olnud kusgilt saada, et naad oleksiwad wõinud ema toita, kes neile wäga kallis oli. Sel ajal sai Jaapani riigi walitsuse poolest kuulutud, et see suurt maksu saab, kes ühe warguse ülese annab. Kui poistel keegi asi ei aitnud, oma ema eest muretseda, oliwad naad ilma tema teadmata ise keskes nõu pidanud, ühte ende seast süü alusels öölda ja selle peale liisku heita, et nõnda oma wana lese emale abi teha. Ja liisk langes noorema wenna peale. Oma wendadest kohtu käte wiidud, tunnistas ta ennast süüdlaseks ja sai torni pandud. Ja tema wennad saiwad seda tõotud maksu käte. Aga pea hakkas süidame tunistus wendade sees walusaste kaebama. Selle raha ja suure palwega läksiwad naad wangi torni oma wenna juure, kes ränga nuhtluse alla mõistetud, ja palusiwad silma weega teda, sest peetud nõust taganeda. Aga tema armastus oma wen-

Eesti-maa rahwa Kalender 1873, lk 59